

færdelige, der var sket i denne Tid, at hun havde givet Liv til et stakkels Væsen, i hvem den hele Jammer skulde fortsættes! Den Frimodighed, hvormed Meta selv tog det Ansvar paa sig at sætte det ene Barn i Verden efter det andet, misundte hun hende ikke.

Om Dihmer fortalte Veninden ogsaa denne Gang med en Vidtløftighed, som hun alene tilgav, fordi den viste, at Meta stadig intet anede om hans og hendes tidligere Forhold. Dihmer havde ingenting røbet. Det vilde heller ikke have lignet ham, og hun bebrejdede sig nu, at hun nogensinde havde været urolig for, at han skulde betro en Tredjemand, hvad der havde været en saa tragisk Oplevelse for dem begge.

I de første Dage af September var Moderen bleven saa svag, at hun daarligt kunde tale. Det havde været nødvendigt endnu engang at tappe hende. Vandet pressede Hjertet ud af Leje og føjede en pinefuld Aandenød til de øvrige Lidelser. Hun fik her efter mere Ro, men Legemets sidste Modstandskraft var brudt. Johannes Gaardbo havde forinden berettet hende. Hun laa nu mest stille hen med lukkede Øjne og havde ikke længer Kræfter til at klage sig.

Jytte tog om Eftermiddagen hjem for at udhvile sig nogle Timer. Hun havde siddet hele Dagen ved Moderens Seng og vilde ogsaa vaage der om Natten sammen med Sygeplejersken. Da Karsten ved sædvanlig Tid kom hjem fra Atelieret, sad hun i en af de store Stole foran Kakkellovnen, hvor der var tændt op, fordi hun frøs.

„Du sidder i Mørke,“ sagde han.

„Ja, men du kan godt tænde.“

„Ikke for min Skyld,“ sagde Karsten, der havde sine Grunde til at foretrække den dunkle Belysning. „Her er netop saa hyggeligt. — Hvordan staar det til i Dronningens Tværgade? Blev din Mor saa tappet?“

„Ja.“

Netop som de skulde sætte sig tilbords, blev Karsten kaldt til Telefonen. Hans ensformige „Ja“ og „Nej“ gav ingen Oplysning om, hvem han talte med, og Jytte vilde ikke spørge. Men